SeAMK[sydän]oppiminen

2.12.2021

Joku viisas sanoi joskus: ”Eihän sitä voi päättää, että tänään en opi.” Käsi sydämelle, mitä tänään opin: hyödynnän kulttuurista segmentointia Digikyky-muutoksessamme, pohdiskelen .pdf-tiedostojen saavutettavuutta ja tsekkaan Wistecin alustalta joitain parin minuutin videoita, ja kirjoitan tätä tekstiä, mikä on kompastuskiveni (siksi kai, että kirjoitan niin vähän, harjoittelemalla varmasti tulen paremmaksi). Olen alkanut lähetellä kollegoille viestejä Teamsin keskusteluissa, ja olen muutenkin pyrkinyt hoitamaan viestinnän muilla keinoin kuin sähköpostilla, ja kokeilen, miten nopeasti opin käytännön, että sähköposteilen vain ulkopuolisten kanssa. Me Digikyvyssä haluamme myös lisätä läpinäkyvyyttä oppimiseen liittyvissä prosesseissa, kukaanhan ei ole seppä syntyessään. On helppo opetella asioita tyyliin ”Hauki on kala”, mutta juju piileekin soveltamisessa. Aijai, kun olin itseeni tyytyväinen, kun löysin sähköpostin ajastamiseen liittyvän toiminnon, ”viivästämisen”.

Epävakaat ja muuttuvan tiedon vaatimukset haastavat asiantuntijankin

Joku toinen viisas antoi joskus neuvon, että uuden oppiminen helpottuu, kun hyödyntää kahden minuutin sääntöä. Aivothan ne ovat, jotka haraavat vastaan, joten teen joka päivä sitä uutta juttua kaksi minuuttia, jolloin aivot saavat muutosimpulssin, ja hops, jonkin ajan päästä huomaan, että uudesta hommasta on tullut rutiini. Isopahkala-Bourret’n näkemyksessä asiantuntijuudesta kokemuksellisena ilmiönä yhdistyvät tietämys, toimintakyky ja tunne. Tiedän asian ja osaan toimia sen mukaisesti itseeni varmuudella luottaen. Olennaisin osa kokemuksellista asiantuntijuutta on se ympäröivä sosiaalinen konteksti, jossa kyseinen asiantuntijuus neuvotellen perustellusti legitimoidaan, auktorisoidaan ja sosiaalisesti (asiakkaat, työyhteisö) tunnustetaan. Asiantuntijuus voidaan nähdä jatkuvana oppimisena ja toimintatapana, johon sisältyy myös yhteisöllinen näkökulma päätöksentekoon ja vastuuttamiseen osallistaen. Kulttuuriset merkityksenannot kertovat, miten tietyssä kontekstissa toimitaan, että asiantuntijuuteen liitetyt oletukset täyttyvät. Asiantuntijuus on siis kontekstisidonnaista. (Isopahkala-Bourret, U., 2008, s. 84–85). Joka tapauksessa ajan saatossa tehtävät muuttuvat, ja niiden myötä tarvittavan tiedon vaatimukset, joten ne ovat väistämättä epävakaita ja luonteeltaan alati muutoksessa (Schön, D. A., 1991, s. 15).

Uuden oppimisen myötä merkityksellisyyttä opiskeluun ja työhön

Siinäpä se, toivottavasti meillä kaikilla olisi aikaa uuden oppimiseen, voisimme pysähtyä ja pohtia, mitä voisimme tehdä paremmin, ja kokea työn merkityksellisyyden. SeAMKin laatuunkin liittyvä PDCA-malli toiminee hyvin myös henkilökohtaisella tasolla. Suunnittelen, mitä teen, toteutan suunnitellut asiat, tsekkaan, miten onnistuin ja kehitän hommaa edelleen. On suhteellisen vaikea kehittää itseään, jos ei saa palautetta

(siksi mielelläni kuulisin, mitä tuumasit tekstistäni). Parasta on reflektointi huippuporukassa, ja kolmisilmukkainen oppiminen on mielestäni hieno käsite, teimmekö ”oikeita” asioita ja jos teimme, niin teimmekö ne ”oikein”. Yhdessä oppien huippuporukassa autamme muita menestymään, olemme vastuussa, emme vain omasta, vaan myös porukkamme, oppimisesta, kysymme muiden mielipiteitä ja pyydämme heiltä apua, keskustelemme ja annamme kaikkien sanoa sanottavansa, osallistumme yhteiseen toimintaan ja olemme aktiivisia (Sarala, U. ja Sarala, A., 2001, s. 142).

Ja jos et vielä ole seppä, tai vaikka jo olisit, liityhän meihin. Juhlistetaan oppimista!

[Julkaisusarjasta Digikyky – Ajattele työ uudelleen, osa 3 – Aivotyö ja oppiminen]

Sini Karjalainen
Asiantuntija, TKI
SeAMK

Kirjoittaja toimii ESR REACT -rahoitteisessa DigiKyky – Digitaalisten kyvykkyyksien kehittäminen ja hyödyntäminen -hankkeessa asiantuntijana.

Lähteet:

Vuolio, V. (2/2021). Seinäjoen ammattikorkeakoulun laatujärjestelmä. Noudettu 17.11.2021 [rajoitettu pääsy] https://epedufi.sharepoint.com/:p:/r/sites/SeAMKInfo-/_layouts/15/Doc.aspx?sourcedoc=%7B2C9D30AA-68FC-40D0-BB92-8B92C1EDA864%7D&file=Laatuj%C3%A4rjestelm%C3%A42020_peruskuvaus.pptx&action=edit&mobileredirect=true&cid=1147b79e-fa47-4dcd-bdde-1bbfd597e948

Isopahkala-Bourret, U. (2008). Asiantuntijuus kokemuksena. Aikuiskasvatus, 28:2, 84–93.

Sarala, U. ja Sarala, A. (2001). Oppiva organisaatio – oppimisen, laadun ja tuottavuuden yhdistäminen. Helsingin yliopiston Tutkimus- ja koulutuskeskus Palmenia.

Schön, D. A. (1991). The Reflective Practitioner. How professionals think in action. Ashgate.

Euroopan unioni
Euroopan sosiaalirahasto

Vipuvoimaa EU:lta 2014–2020